

ARTE

Unha gran mobilidade artística en Arco 2004

► Na feira teceuse todo un tramo de intercambios culturais no que as galerías consolidadas arriscaron ► Dialogou o escándalo coas propostas más convencionais

FÁTIMA OTERO • SANTIAGO

A gran mobilidade da sociedade contemporânea percibiu-se este ano na 23 edición de Arco 2004. Teceuse todo un tramo de intercambios culturais mediante o cal galerías de reconecido prestixio apostaron por sinaturas novas; galerías europeas mostraron a artistas latinoamericanos, ou a proxeción dos nosos artistas fóra da súa terra, como o demostra o feito de que a obra da galega Ángela de la Cruz sexa presentada pola galería vienesa Krinzinger. Todo iso é un exemplo da gran convivencia e equilibrio que se pode conseguir e así foi entre apostas do altísimo nivel con outras de menor presencia internacional.

Quedou plenamente integrado o máis puxante coa vivencia da tradicional práctica pictórica, no que se percibe como unha gran racionalización á hora de equilibrar os espacios expositivos. Dialogan o tan heteroxéneo das variadas propostas presentadas en forma de vídeo, instalación, escultura, con proxectos que se apartan de intencións escandalosas ou combativas.

Os tan deostados *chill-out* non nos pareceron tan desacertadas áreas de descanso, despois de deambular durante longas horas de visita. En todo caso é de agradecer o seu aspecto visual cargado de cor e contido lúdico. Criticouse Madrid Aberto, cando enriquece a vista do visitante contemplar iniciativas inusuales á rutinaria paisaxe urbana, que transforman en solucións efémeras pero efectivas. Si coincidimos en que algunas propostas foron moi utilizadas a través do cine como o caso da réplica que presenta Diana Larena na fachada da Casa de América cos tantas veces pro-

Obra de Mónica Alonso en ARCO

xeclados paxaros de Hitchcock.

Sobre o país convidado na presente edición, Grecia, si é certo que foi unha ocasión única para ver a actual creación artística dunha arte ata entón escasamente representada fóra das súas fronteiras. En todo caso, as pezas presentadas case non se diferencian das ofrecidas polos demais stands.

De ton alegre e atractivo, pero un tanto infantil, tinguese a serie de Ana Mathiu *Part/Apart*, inspirada na forma da cor tal e como sae do tubo de pintura, convertendo a apariencia física da cor en obxecto escultórico autónomo. Esparecido no contorno, simula as formas creadas na paleta do pintor. A instalación gaña en vistosidade ó aumentar a súa escala e tamaño na terraza da Casa Encendida. Paralelamente incrementase o espacio lúdico.

De ton un tanto *kitsch* e non acertado en tanto a pretensión de lembranza sentimental móstrase a especie de cabaré que María Papadimitriou montou no Espacio Uno do

Reina Sofía. Soldados maniques tentando encontrar un suspiro á fronte combativo da Segunda Guerra Mundial, enchoupándose de música e un pouco de diversión, converteuse en burda sala de *karaoke* aberta ós que se animen a cantar o título que dá nome á composición *we'll meet again*. Maior acerto tivo a Instalación *Thorn*, de Eleni Lyra, na galería grega Gallery 7. Mediante fotografía dixital, combina o papel instalado nas paredes do stand coa acción dun corpo en movemento. O tema humano e a problemática espacial no que se percibe como estética metafísica. Co resto das propostas presentadas achegámmonos un pouco máis a unha actualidade pouco coñecida en xeral.

Apostas de carácter experimental, en ocasións con ton de denuncia, percibense claramente no proxecto *No comment II*, que expón a galería Valérie Cueto de París. Tomando o eslogan 'eu tamén quero ser un medio de comunicación' articúllase sobre a estética da reciclaxe cubrindo cinco vertedeiros de televisores e or-

denadores usados. As pantallas emiten información de cidades internacionais, reflexo dunha sociedade bombardeada de información de difícil dixestión para o usuario en moitos casos. Wang Du ironiza sobre personaxes e heroes do Star System, ó tempo que os consumidores reciben información á par que son consumidos polo propio medio.

Moi atractiva resultou a aposta de Pelayo Varela, considerando especial atención ó fenómeno da contemplación estética e á escucha como elementos a valorar na obra de arte. Crea un salón de deseño onde as cadeiras de brazos son órganos auditivos dunha sala que proyecta sen son un vídeo con discos lanzados ó espacio que se van destruindo tras un aparente xogo de tiro ó prato.

O fotográfico en Arco ofreceuse desde as más variadas técnicas de impresión. Interesantes coas propostas da galería valenciana Luis Adelantado ou as coñecidísimas multitudes nubas de Spence Tunick.

Moi visitadas as esculturas hiperrealistas de Evan Penny, con efectos ópticos increíbles.

Non faltou o poético en moitos stands orientais. Fabricio Corneli, na xaponesa galería Mssohkan, sérvese da luz e unhas siluetas na parede para conseguir móbil gracilidade. Non digamos da grande escultura de Martín Chirino nunha das prazas da feira creada ex profeso pra o evento 'Un arco para Arco' unha auténtica espiral que mergulla o espectador nun amplísimo e variadísimo cosmos visual.

Con toques dignos e propostas avanzadas, segundo os casos, Arco consolidase ano tras ano como un dos escaparates de arte más acreditados de Europa.